

Páteční noc

Není možné mít soucit s někým, koho nenávidíte. Nebo je nemožné nenávidět někoho, s kým máte soucit? Psychologie není vůbec tak složitá. Myslíme si, že lidé jsou tak složití, ale naše chování je v podstatě určeno jednoduchým výpočtem. Almina závislost na mě × moje eventuální pomstychtivost vůči ní = přinutit mě k soucitu, abych s ní zacházela dobře.

V obývacím pokoji je ticho, slyším jen mé vlastní uspěchané dýchání a pendlovky. Nemůžu nikam, nemůžu nikomu zavolat, opravdu neexistuje nic, co můžu udělat. Alma nahoře volá moje jméno, jako by mi toho už nevzala dost.

„Jdi do prdele!“ Zabouchnu dveře obýváku, abych ji nemusela poslouchat.

Proč mi to nevyprávěla dřív? Proč mi to vůbec teď vyprávěla? Nemám žádné právo na vlastní verzi příběhu, ve kterém byly role jasně dané – ona byla ta zlá, já nevinná? Kdyby mi o táboře vyprávěla tehdy, možná by se tím něco změnilo. Možná bych pro to měla pochopení, možná by nás to sblížilo. Ale co si mám počít s takovým příběhem po všech těch letech? Je tu ještě místo na MOJE city?

Na krbové římse stojí zarámovaná fotka Almy s tátou. Sedí na malé rekreační jachtě se skupinou přátel. Ústřice, bílé víno, široký úsměv, jako by to byli ti nejšťastnější lidé na světě. Vezmu stříbrný rámeček z krbu a prohlížím si její obličej. Tak rozzářený, tak bujarý, jako by si ji život hýčkal. Nebyla to ta verze, kterou vždycky všem ukazovala? Všem kromě mě? Proč se s tím jejím bláznovstvím musím vždy vyrovnávat já, dokonce ještě teď? Hledím na její lehce přivřené oči a mrštím rámečkem o zeď. Zvuk tříštícího se skla na chvílku přeruší ticho. A pak jsem zase sama se svým dechem a tikáním těch mizerných hodin.

Můj pohled padne na obrovské hedvábné kytice. Bílé lilie, k nerozeznání od živých, smíchané s jemně růžovými růžemi.

Proč by si člověk plnil dům umělými kytkami?

Pokud se jmenujete Alma a čerpáte radost z čírého předstírání.

Napadne mě, jak příjemně bych se cítila, kdybych tu vázu rozbila. Jak fajn by to bylo, kdybych byla někým, kdo prostě takové věci dělá a nemyslí na následky. Já jsem bohužel typ člověka, který si říká, jak to bude působit na ostatní, který přijde s alternativou dřív, než se to vymkne z rukou. Han navíc nemá rád – jak on tomu říká – hysterické scény.

Ale Han tu není.

A já jsem možná někdo jiný, než jsem si myslela.

Zvednu vázu a usednu do horské dráhy. Vozík se s rachocením zvedá nahoru, na vrcholku se na chvílku zastaví. Pode mnou propast.

Není to tak, že bych se rozhodla. Prostě to udělám. Odhodím vázu, ta se roztrhne o zeď. Bledě modré střepy prolétnou kolem a přistanou na koberci. Květiny spadnou na ně. Chtěla bych lomit rukama ve vzduchu a křičet. Rozbiju druhou vázu s hedvábnými květinami a kopnu do odkládacího stolku, na němž stojí několik kýčovitých figurek od Swarovského, až se převrátí. Pak ze zdi padají obrazy, k posuvným dveřím hodím bronzovým koněm a jen o vlas minu sklo. Jdu ke knihovně a vytáhnu všechny knihy, jako by mi osobně něco udělaly. S bouchnutím padají na zem, některé jsou tak staré, že se rozpadnou.

Jedna zatačka za druhou, jedna smyčka za druhou, vztekle pokračuju, dokud není podlaha pokrytá příběhy, které už nikdo nečte. „Dobře naplněná knihovna vypadá útulně, vyzaruje z ní do určité míry inteligence.“ Slyším Almu, jak to říká. Teď už ne.

Najednou jsem unavená a už nevím, co dělám. Sednu si na zem, nohy natažené před sebou. Zády opřená o zeď. V místnosti je boží dopuštění. Všude jsou střepy a sklo. Pořezala jsem si ruku. Krvácí.

Uvědomím si, že na nic nemyslím.